

hin Nat paa Dampskibet havde samlet sig hos ham af aandeligt Sprængstof, forpuffede i det sommerlige Friluftsliv, han her førte. Hofjægermesterindens Opbyggelsesbøger havde hidtil faaet Lov til at staa saa godt som urørte paa hans Reol. Han var den hele Dag paafærde; og naar han endelig om Aftenen kom ind til sig selv og fik sin Lampe tændt for at sætte sig tilrette med en Bog, fik han aldrig læst mange Linjer, før en behagelig Døsighed sænkede sig ned over ham som en jordisk Velsignelse og tvang ham til at søge Sengen.

Han begyndte endog saa smaat at længes efter Jakobe. Naar han sad i sin Baad og lod sig gennembage af Solen, eller naar han laa og strakte sig i Skyggen paa sin Yndlingsplads oppe under Skovbrynet, ønskede han undertiden, at hun havde kunnet dele disse Dages Sommerglæde med ham. Hun vilde sikkert have haft godt af at aande Strandvejsstøvet ud af sine Lunger; hun havde igen i den senere Tid set saa overnervøs ud. Men saa kom han til at tænke paa, at hun vistnok vilde betakke sig. Et Planteliv som det, han i disse Dage førte, havde hun slet ingen Smag for. Saadan at ligge ganske stille med Hænderne under Nakken og lade Tankerne drive med Skyerne ud i det bundløse Blaa og føle sit eget Væsen ligesom hensmelte og opgaa i Uendeligheden, — det var en Art Nydelse, hun aldeles ikke forstod. Han huskede, hvorledes hun engang i et af sine Kærlighedsbreve til ham havde brugt det Udtryk om sit Sind, at det var hvileløst som Havet. Det passede.

Til hans Velbefindende bidrog tillige den Tvangløshed, der prægede Livet paa Kærsholm. Ogsaa med Hensyn til Klædedragten. Hofjæger-